

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Pamfilia, z. s.**, IČ: 70626332, se sídlem Bludov, Husova 461, zastoupen JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem se sídlem Šumperk, Starobranská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Praha 1, Staroměstské náměstí 6, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Regionální rada regionu soudržnosti Střední Morava není osobou zúčastněnou na řízení.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 8. 2. 2017 se žalobce domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o jeho odvolání ze dne 12. 3. 2016, které bylo podáno proti rozhodnutí Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava (dále jen „Regionální rada“) ze dne 9. 2. 2015, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce v žalobě uvedl, že podal dne 13. 2. 2015 odvolání proti rozhodnutí Regionální rady ze dne 9. 2. 2015. Dne 6. 12. 2016 obdržel žalobce přípis, který byl označen jako „Vyřízení podání Odvolání žadatele Pamfilia, z. s. proti rozhodnutí Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava a stížnost na postup při administraci projektu“. Tímto přípisem žalovaný po stručné rekapitulaci dosavadního průběhu řízení žalobci sdělil, že „nemohl přistoupit k přezkoumání věci v rámci odvolacího řízení, neboť proti sdělení není podání odvolání přípustné“. Své stanovisko žalovaný odůvodnil skutečností, že o žádosti o poskytnutí dotace z finančních prostředků Regionální rady není zahájeno, logicky ani vedeno správní řízení ve smyslu § 9 správního řádu a pokud není dotační žádosti vyhověno, není o tomto vydáno správní rozhodnutí ve smyslu správního řádu. Žalobce zejména namítal, že tvrzení žalovaného ohledně přípustnosti odvolání proti rozhodnutí Regionální rady považuje za nesprávné, a to zejména s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1Afs 61/2013-43, který žalobce v žalobě podrobně analyzoval a následně aplikoval na předmětnou věc. Použitelnost výše uvedeného rozsudku žalobce odůvodňuje tím, že právní úprava týkající se postupu a rozhodování o poskytování dotací v zákoně č. 256/2000 Sb., o státním zemědělském intervenčním fondu se nikterak neliší od právní úpravy obsažené

v zákoně č. 248/2000 Sb., o podpoře regionálního rozvoje. V obou případech je podle žalobce z celkového kontextu více než patrné, že rozhodnutí o poskytnutí či neposkytnutí dotace je rozhodnutím podle správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že v předmětné věci bylo nutné aplikovat zejména zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů a konkrétně ustanovení § 10a, které stanovuje, že pokud není žádosti o dotaci vyhověno, žadatel je o této skutečnosti bez zbytečného odkladu vyrozuměn sdělením, jehož formu zmíněný zákon neupravuje. Vzhledem k tomu, že v případě vyhovění žádosti je dotace poskytnuta na základě veřejnoprávní smlouvy podle části páté zákona č. 500/2004, správního řádu, vztahuje se podle názoru žalovaného na nevyhovění žádosti část čtvrtá správního řádu. Následně žalovaný odmítl argumentaci žalobce, uvedl, že zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nelze v daném případě aplikovat, neboť tento se týká přidělování dotací na základě zákona č. 256/2000 Sb., o státním intervenčním fondu, který však výsledek řízení o dotaci vysloveně označuje jako rozhodnutí. Závěrem konstatoval, že inkriminované sdělení lze z materiálního hlediska považovat za rozhodnutí, nicméně vzhledem k absenci možnosti podat proti sdělení odvolání podle části druhé správního řádu, je nutné, aby žalobce pokud namítal, že je rozhodnutí vadné a zasahuje do jeho subjektivního veřejného práva, uplatnil proti sdělení správní žalobu postupem podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Předtím, než soud přistoupí k posouzení žaloby z věcného hlediska, musí zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení a zda jde o žalobu přípustnou. Při těchto úvahách soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení; to neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) soudní řád správní nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný.

Na úvod soud poznamenává, že podle § 5 soudní řád správní nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 20. 5. 2014, čj. 8 Ans 2/2012-278, konstatoval, že „z hlediska systematiky soudního řádu správního je podmínka, podle níž žalobce musí nejprve bezvýsledně vyčerpат procesní prostředky, které má k dispozici ve správním řízení, vlastní celkové koncepci správního soudnictví a teleologicky vyjadřuje zásadu subsidiarity ve vztahu mezi veřejnou správou a činností správních soudů. Jejím účelem je předejít soudnímu řízení v případech, kdy lze dosáhnout nápravy přímo u správních orgánů. Tato zásada je v obecné rovině vyjádřena v § 5 s. ř. s. a pro jednotlivé typy žalob je upřesněna zejm. v § 68 písm. a), § 79 odst. 1 a § 85 s. ř. s. Před použitím některého z typů žalob je tedy nutné nejprve vždy vyčerpат opravné prostředky nebo jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem (...).“ Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že „účastník řízení je povinen vyčerpат prostředek ochrany proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu před podáním žaloby podle § 79 s. ř. s. i za situace, kdy se domáhá ochrany proti nečinnosti ústředního správního úřadu“. Důsledky neuplatnění prostředků k ochraně před nečinností se v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, 5 As 9/2015-59,

zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, dle něhož „*není-li při podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), jedná se o žalobu nepřipustnou, kterou soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K případnému dodatečnému splnění této podmínky v průběhu řízení před soudem nelze přihlížet.*“

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že esenciálním předpokladem soudní ochrany proti nečinnosti správního orgánu (a tedy i přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti) je bezvýsledné vyčerpání prostředků stanovených příslušným procesním předpisem pro řízení před správním orgánem k ochraně proti nečinnosti. Žalobce nicméně netvrdí a ze správního spisu předloženého žalovaným ani nevyplývá, že by žalobce tento institut využil a v předmětném případě požádal ministra žalovaného o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

S ohledem na vše výše uvedené soud uzavírá, že podaná žaloba je nepřipustná, a soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Pokud jde o postavení Regionální rady regionu soudržnosti Střední Morava jako osoby zúčastněné na řízení před soudem, má soud za to, že tento subjekt nesplňuje žádný z předpokladů, definovaných v ustanovení § 34 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, k tomu, aby byl považován za osobu zúčastněnou. Žaloba směřovala k ochraně proti nečinnosti Ministerstva pro místní rozvoj, přičemž není zřejmé, že by Rada regionálního rozvoje mohla být dotčena na jakémkoliv svém právu případným výrokem soudu o tom, že žalované ministerstvo bylo, resp. nebylo nečinné při vyřizování žalobcova odvolání. Soud proto podle ust. § 34 odst. 4 soudního řádu správního rozhodl, že Regionální rada regionu soudržnosti Střední Morava není osobou zúčastněnou na řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. července 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková